

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. szeptember 16-án.

Textus: Lukács evangéliuma 18. rész 28-30. verse

„Ekkor így szólt Péter: Íme, mi otthagytunk mindent, és követtünk téged. Ő pedig ezt mondta nekik: Bizony mondom nektek, hogy mindaz, aki elhagyta házat vagy feleségét, testvéreit, szüleit vagy gyermekeit az Isten országáért, az a sokszorosát kapja vissza már ebben a világban, a jövő világban pedig az örök életet.”

Kedves Testvéreim!

A mai napon egy olyan történetet hallhattunk, amiben az érdeklődő előkelő embert az a kérdés szorongatja, hogy mit kell tennie az örök élet elnyeréséért? Azt gondolja, hogy elég mindent a törvénynek megfelelően tenni, elég, hogyha a látszat, a kirakat rendben van. Jézus válasza azonban nem olyan, amit hallani szeretne, mert olyat kér, amire ez az ember képtelen. Ha komolyan gondolja azt, hogy szeretne az örök életre eljutni, akkor meg kell válnia attól, ami a legfontosabb neki. Amikor pedig ez az ember elmegy, akkor a tanítványokban egy másik kérdés fogalmazódik meg. Ha annak nincsen esélye semmire, aki nem képes megválni a saját dolgaitól itt a földön, akkor mi, akik ezt megtettük, mi mire számíthatunk? Lesz-e jutalmunk? Mi elnyerhetjük egyáltalán az örök életet?

Krisztus követő emberként talán ez jelenti a legnagyobb bizonytalanságunkat. Mit kapunk mi cserébe mindazért, amit Jézusért teszünk? Mi lesz velünk? Van értelme egyáltalán annak, hogy sok mindentől távol tartjuk magunkat, azért, mert Jézus ezt így kéri? Az itt hallható válasz pedig nem arról szól, ami pedig teljesen érthető lenne. Kedves Péter, nem elég az, hogy eljöttem értetek? Nem elég az, hogy leveszem a bűneitek terhét? Nem elég Neked az, hogy tied lehet úgy a megtisztulás, hogy azért nem kell tenned semmit? Jézus olyan választ ad, ami megnyugtat, ami továbbvezet. Nyugodj meg Péter, semmi veszteség nem fog érni téged. Sőt! Csak hasznod lesz abból, hogy engem követsz. Lehet, hogy ez nem mindig egyértelmű, de ha alaposan megvizsgálod az életedet, akkor meglátod mindezt. Kedves Testvéreim! Mi is akkor fogjuk megérteni, hogy mit is jelent Jézus követése, ha végiggondoljuk, hogy mennyi minden ajándéka van annak.

Az első lépés azonban mindig a lemondás. Múlt vasárnap az a bibliai szakasz volt a napi ige, hogy a szolga elmondta: „haszontalan szolgálak vagyunk, azt tettük, ami kötelességünk volt” (Lukács evangéliuma 17.10). Krisztus szolgálójának ki kell tudni mondania, hogy ő haszontalan, vagyis semmi nincsen a saját eszköztárában, ami megfelelné erre a szolgálatra. Le kell mondani a saját képességeinkről, tudásunkról, elképzeléseinkről, hogy megkaphassuk mindazt, ami Jézustól jön. Lemondás. Pontosan úgy, mint ahogyan itt Péter is elmondja: „mi ott hagytunk mindent”.

Mit hagyott ott Péter és a többi tanítvány Jézusért? Mindazt, ami a sajátja volt. Otthagytuk a sajátunkat a tiedért. A Krisztus követés lelkiekben újra és újra ezt a folyamatot jelenti. Elhagyni azt, ami a mienk, és odafordulni ahhoz, ami Jézusé. Erről szól Lukács evangéliumának ez a fejezete. Amikor Jézushoz odaviszik a gyerekeket, hogy megáldja őket, akkor azt mondja: „aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképpen nem megy be abba”. (Lukács evangéliuma 18. rész 17. verse) Ha úgy tekintünk Jézusra, mint egy gyermek, vagyis csodálattal fel tudunk nézni Rá, ha minden akadály és gátlás nélkül elfogadjuk azt, ami az övé, akkor mienk lesz a mennyek országa. Ha a gazdag előkelő ember is el tud fordulni a saját vagyonától, és meg tudja ragadni mindazt, ami Jézusé, akkor ő is be jut a mennybe. Ha a tanítvány is képes erre, akkor ugyanez megtörténik. Elhagytuk a sajátunkat, a tiedért.

Ez pedig nem működik másként. Amíg ragaszkodunk ahhoz, ami a mienk, addig nem tudunk megfelelően Jézusnak szolgálni. Amíg nem dobunk el mindent, amihez ragaszkodunk, addig az csak visszahúz minket. Van egy film, aminek a „Misszió” a címe. Ebben a főszereplő egy párbajban halálosan megsebesíti a testvérét. Nem ítélik el a bíróságon, mert ez abban az időben nem volt büntetendő, de a lelkiismerete annyira terheli, hogy elhatározza: Isten szolgálatába áll, hogy ledolgozza, levezekelje a vétkeit. El is indul egy szerzetessel együtt az őserdő mélye felé. A szerzetesnél szinte semmi nincsen. Könnyedén halad a legnehezebb utakon is. Hősünk azonban egy nagy hálóba belerakta korábbi életének az értékeit. Páncélt, kardot, fegyvert, edényeket, nagyon sok nehéz tárgyat. Erejének utolsó maradékát is fel kell használnia, hogy a nehéz erdei utakon lépni tudjon. Amikor aztán egy meredek sziklafalon mennek felfelé, és már-már a mélybe húzná mindaz, amije van, akkor a szerzetes egy gyors kézmozdulattal levágta a válláról ezt a hálót. Az értékes tárgyak a mélybe zuhantak. Jézus követésében nincsen szükség fegyverre, nincsen szükség vagyontárgyakra. Nincsen szükség arra, ami a föld felé húz minket.

Nagyon egyszerűen azt is mondhatom, hogy nincsen szükség semmire. Sem arra, ami vagyonbeli érték, sem arra, amit saját lelki értéknek tartunk. Amikor Péter azt mondja, hogy „mi mindent ott hagytunk érted”, akkor ő a vagyonra, a családra gondolt, mindenre, ami a földi életet jelenti. Nagyon biblikusan fogalmazza meg Reményik Sándor „Akarom” című versében ezt a lemondást. „Akarom: fontos ne legyek magamnak. || A végtelen falban legyek egy téglá, | Lépcső, min felhalad valaki más, | Ekevas, mely mélyen a földbe ás, | Ám a kalász nem az ő

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. szeptember 16-án.

érdeme. | Legyek a szél, mely hordja a magot, | De szirmát ki nem bontja a virágnak, | S az emberek, mikor a mezőn járnak, | A virágban hadd gyönyörködjenek. | Legyek a kendő, mely könnyet töröl, | Legyek a csend, mely mindig enyhet ad. | A kéz legyek, mely váltig simogat, | Legyek, s ne tudjam soha, hogy vagyok.” Igen, mindent ott hagyunk Jézusért.

Más lehetőség viszont nincsen. Aki ezt a lépést nem teszi meg, az nem jut el a Megváltóig. Olyan ez, mint amikor megérkezünk a vasútállomásra egy nehéz bőrönddel, hogy elutazzunk valakihez, akivel csak akkor találkozunk, ha azt a vonatot elérjük. Látjuk, hogy a kalauz jelez. A vonat indulhat. Tudjuk, hogy a bőrönddel együtt nincsen esélyünk, de a bőrönd nélkül odaérhetünk. Ott hagyjuk-e a bőröndöt, amiben a ruháink, a tisztálkodó szerek, az ajándékaink benne vannak és így elérjük a vonatot? Vagy a bőrönddel együtt megyünk, de akkor lemaradunk? Mi a fontosabb? Az, ami a bőröndben van, vagy az, akivel találkozhatunk? Jézus, amikor ezzel az előkelő emberrel beszél, amikor a tanítványait tanítja, amikor minket megszólít, akkor ezt a kérdést teszi fel. Mi a fontosabb? Az, amid van, ami a tied, vagy én vagyok a fontosabb?

Ha pedig ezt a döntést meghoztuk, ha mindezt tudatosan végiggondoltuk, amikor már találkoztunk Jézussal, akkor a jutalomról is szó esik. Amíg még csak a vonaton ülök, amíg nincsen személyes kapcsolat a Megváltóval, addig nem fontos kérdés a jutalom kérdése. Csak utána. Mit is válaszol Jézus azoknak a tanítványoknak, akik mindent elhagytak érte? Azt, hogy a sokszorosát kapják vissza már ebben a világban.

Sokszorosát. A többi evangélium leírja azt is, hogy ez a százszorosát. Ez a mércéje a magvető példázatában is a legbővebb magtermésnek. Mondhatom azt is, hogy ez a 100%, vagyis a legtöbb, ami kapható. Ennél több nincsen. Isten mindannak a maximumát adja, amit Ő adni tud. Hiszem-e ezt? Elhiszem-e, hogyha az életemet Isten kezébe helyezem, hogyha mindent úgy teszek, ahogyan az szerinte való, akkor már itt a földön is mindent megkapok, amire szükségem van? Nem véletlenül mondja Jézus, hogy „Keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és mindezek ráadásként megadatik majd nektek.” (Máté evangéliuma 6.33)

Magyarul: a lemondás, nem veszteség. Attól, hogy valamit elhagyok Jézusért, az nem jelenti azt, hogy kevesebb lett az életem. Sőt! Jézussal több lettem, és még azt sem veszítem el, amit a földi élet adhat. A felsorolásban Jézus arról beszél, hogyha sorrendben Őt a családom elé helyeztem, ha a vagyonom elé helyeztem, ha az egészségem elé helyeztem, ha a munkám elé helyeztem, akkor ezeket nem veszítem el, hanem egészen más formában kapom vissza Őbenne.

A gazdag előkelő embernek sem az volt a baja, hogy gazdag volt. Így is követhette volna Jézust, hogyha nem ragaszkodott volna a vagyonához körömszakadtáig. Nem az a baj, ha van valamink, hanem az, hogyha azt fontosabbnak tartjuk Jézusnál. Ha azonban a sorrend csere megtörténik, akkor már ebben a világban a sokszorosát meg fogjuk kapni. Egyetlen dolgot nem szabad elfelejtenünk. Ez nem üzleti kérdés. Nem arról van szó, hogy a lemondásunkkal megvásároltuk Isten ajándékait. Hanem arról van szó, hogy Jézus látja az őszinte szándékot, látja, hogy az életünkben Ő az első, és ezt a hűséget ajándékozza meg nagyon sok mindennel, már itt a földön.

Ezen túl pedig legfőbb jutalmként ott van a mennyei ország. A jövődő világban elnyerjük ugyanis az örök életet. Úgy, ahogyan Pál apostol is leírta: „Egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának Krisztus Jézusban adott jutalmáért.” (Filippi levél 3.14) Ez a legfőbb célunk. Minden mást ennek szükséges alárendelni. Elnyerhessük az örök életet a mi Urunk, Jézus Krisztusban.

Azt hiszem, hogy ezzel bántóan keveset foglalkozunk. Szinte megalázó Istennek az, hogy mennyire csak erre a földi életre koncentrálunk. Ha csak a saját igehirdetéseimet nézem, ha csak erre a mai igehirdetésre nézünk, akkor is igaz ez. Pedig az, hogy elfordulunk attól, ami a mienk, azt is jelenti, hogy elfordulunk attól, ami földi és odafordulunk ahhoz, ami mennyei. „Ha tehát feltámadtatok Krisztussal, azokat keressétek, amik odafent vannak, ahol Krisztus van, aki Isten jobbán ül. Az odafennvalókkal törődjétek, ne a földiekkel!” (Kolossé levél 3.2) Legyen célunk az, hogy elnyerjük az örök életet Krisztusban.

A kiegyensúlyozott Krisztus-követő élet ugyanis csak így valósulhat meg. Ha mindig csak a lemondással, a veszteséggel foglalkoznánk, azzal, amit elhagytunk, akkor nem tudnánk felszabadultan szolgálni Jézust. Ha azonban rájövünk arra, hogy amit Jézus ad már itt a földi világban is, de különösen odaát, az mekkora örömmel, boldogsággal jár, akkor ahhoz képest jelentéktelennek fog látszani minden, ami itt a földön történik. Ahogyan Pál apostol is leírta: „Mert azt tartom, hogy a jelen szenvedései nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, amely láthatóvá lesz rajtunk.” (Római levél 8.18.)

Kedves Testvéreim! Ne aggódjunk tehát azon, hogy lesz-e jutalma a tanítványi életnek. Higgyünk Jézusnak, fogadjuk el az Ő szavait és ebben reménykedve szolgáljunk neki: „Bizony mondom nektek, hogy mindaz, aki elhagyta házat vagy feleségét, testvéreit, szüleit vagy gyermekeit az Isten országáért, az a sokszorosát kapja vissza már ebben a világban, a jövődő világban pedig az örök életet.”

Amen!